

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 11C/91/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112212315
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2013:1112212315.1

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudcom JUDr. Branislavom Králom, v právnej veci navrhovateľa: N. M., H. B. XXX/XX, XXX XX G. T. D., občan SR zastúpená: JUDr. Lubomír Müller, euroadvokát, Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5, ČR, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3,51,-EUR od 5.4.2012 do 18.7.2012, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 0,88,-EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 0,88,-EUR od 5.4.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobný návrh zamietá.

V zastavenej časti konania navrhovateľovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

Vo veci samej žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa žalobným návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 23. 4. 2012 domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 4,65,-EUR s príslušenstvom titulom náhrady nákladov väzby.

Žalobný návrh odôvodnil tým, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Košice zo dňa 3.9.1958 sp. zn. T 112/58 bol navrhovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu vyhýbania sa služobnej povinnosti podľa §270 ods. 1 písm. b) Trestného zákona č. 86/1950 Sb. a bol za to odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne a k strate vojenskej hodnosti. Uvedeného činu sa mal dopustiť tým, že "pri rozdeľovaní zbraní odoprel prevziať zbraň a zúčastniť sa s ňou vojenského výcviku, pretože mu v tom bránilo jeho svedomie a náboženské presvedčenie Svedka Jehovova".

Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 16.5.1991 sp. zn. 1Rt 8/91 bol podľa §14 ods. 1 písm. f) hore uvedený rozsudok zrušený vo výroku o treste a rovnako tak boli zrušené všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, pokiaľ vzhľadom k zmene, ku ktorej došlo, stratili svoj podklad.

Následným rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 16.5.1991 sp. zn. 1T 58/91 bol navrhovateľ odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca.

Oznámením Ministerstva obrany ČSFR zo dňa 17.7.1992, č.j. Rtr 1759/91 bol navrhovateľ čiastočne odškodnený. V položke náhrada nákladov väzby mu bola priznaná suma 320,-Kčs.

Navrhovateľ sa však pokladal za nevinného, a preto chcel dosiahnuť úplné oslobodenie od trestu a viny. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 29.3.2011 sp. zn. 1Nt 2/2011 boli všetky doposiaľ právoplatné rozhodnutia zrušené a následným uznesením zo dňa 28.7.2011 č.j. 41Tv/1/11-22 bolo trestné stíhanie navrhovateľa zastavené, nakoľko žalovaný skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Dňa 4.10.2011 požiadal navrhovateľ odporcu o dodatočné odškodnenie podľa §23 ods. 1,6 zákona č. 119/1990 Zb. Odporca na žiadosť neodpovedal. Šesť mesačná lehota pre vybavenie žiadosti mu uplynula dňa 4.4.2012.

Predmetom žaloby je výlučne položka náhrada nákladov väzby. Podľa potvrdenia Väzenskej služby ČR zo dňa 17.5.2011 č.j. VS 19/254/2011-50/všeob/440 bol navrhovateľ vo väzbe od 20.8.1958 do 11.9.1958, t.j. 23 dní (12 dní v auguste 1958 a 11 dní v septembri 1958).

Doposiaľ bolo navrhovateľovi na náhrade nákladov väzby zaplatené 320,-Kčs. Rozdiel teda predstavuje 140,-Sk (460-320), teda 4,65,-EUR.

Navrhovateľ podaním zo dňa 27.7.2012 zoberal žalobný návrh v časti zaplataenia istiny 3,51,-EUR späť a v tejto časti žiadal konanie zastaviť. Podanie odôvodnil tým, že oznámením zo dňa 11.7.2012 sp. zn. 11374/2012/153 priznal odporca navrhovateľovi čiastku 3,51,-EUR ako náhradu nákladov väzby. Rozdiel medzi priznaným a požadovaným (žalovaným) odškodnením spočíva v tom, že odporca počítal väzbu 22 dni, zatiaľ čo navrhovateľ 23 dní. Navrhovateľ má za to, že obdobie od 20.8.1958 do 11.9.1958 zahŕňa 12 dní v mesiaci august 1958 a 11 dní v mesiaci september 1958, spolu 23 dní. Druhý rozdiel spočíva v odlišnej metodike výpočtu:

Odporca zvolil metodiku, podľa ktorej $3,51,-EUR = 600:31 \times 22:30,126 - 10,62$

Navrhovateľ naproti tomu zvolil metodiku, podľa ktorej $4,65,-EUR = 600:30 \times 23:30,126 - 10,62$

Inými slovami, odporca počítal mesiac ako obdobie 31 dní, navrhovateľ ako 30 dní. Navrhovateľ má za to, že pokiaľ nie je výslovne uvedené inak, má sa mesiac počítať za 30 dní.

Vzhľadom na vyššie uvedené tunajší súd uznesením sp. zn. 11C 91/2012-28 zo dňa 18.9.2012 konanie o návrhu v časti zaplataenia istiny 3,51,-EUR zastavil a pripustil zmenu návrhu tak, že predmetom konania zostalo uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9% z čiastky 3,51,-EUR za dobu od 5.4.2012 do zaplataenia, ako aj uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi čiastku 1,14,-EUR s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne za dobu od 5.4.2012 do zaplataenia.

Odporca sa k žalobe písomne vyjadril podaním zo dňa 9.8.2012 v ktorom potvrdil skutkový stav uvádzaný navrhovateľom a zároveň uviedol, že dňa 4.5.2012 vydal stanovisko, na základe ktorého priznal navrhovateľovi náhradu materiálnej škody v celkovej výške 248,53,-EUR, priznané odškodné bolo realizované dňa 18.7.2012 prostredníctvom SLSP, a.s.. V rámci poskytnutého odškodnenia bola navrhovateľovi priznaná aj náhrada nákladov výkonu väzby podľa ust. §23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. a to vo výške 3,51,-EUR. Podľa ustanovenia §23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. patrí navrhovateľovi 600,-Sk za každý mesiac väzby, pričom výkon väzby u navrhovateľa trval podľa potvrdenia o výkone väzby od 20.8.1958 do 11.9.1958, t.j. 22 dní. Na základe uvedeného navrhovateľovi patrila náhrada za vykonanú väzbu vo výške 14,13,-EUR ($600Sk/31 \text{ dní v mesiaci} = 19,35 \times 22 = 425,70/30,126$). Nakoľko navrhovateľovi bola poskytnutá čiastočná náhrada vo výške 320,-Sk, t.j. 10,62,-EUR, odporca uhradil zvyšnú časť tohto odškodnenia vo výške rozdielu, t.j. 3,51,-EUR.

Odporca ďalej uviedol, že navrhovateľovi bolo poskytnuté plnenie ako náhrada nákladov trestu odňatia slobody podľa ust. §23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 99,10,-EUR. V rámci uvedeného plnenia však odporca nedopatrením pri priznaní tejto náhrady neodpočítal plnenie, ktoré bolo navrhovateľovi poskytnuté vo výške 2.765,-Kčs, t.j. 91,78,-EUR. Preto preplatok, ktorý bol navrhovateľovi poskytnutý vo výške 91,78,-EUR, odporca považuje za úhradu úrokov z omeškania zo sumy 156,75,-EUR, ktorá predstavuje celkové doplataenie odškodnenia navrhovateľa podľa zákona č. 119/1990 Zb. Čo sa týka navrhovateľom požadovaných úrokov z omeškania na podklade ustanovenia §517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb, tieto predstavujú sumu od 5.4.2011 do 18.7.2012 sumu vo výške 0,40 centov zo sumy 3,51,-EUR. Na základe vyššie uvedených skutočností má odporca za to, že odpadol dôvod tohto súdneho sporu.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise: žalobným návrhom, oznámením č.j. RTr 1759/91, uznesením 1Nt 2/2011-27, uznesením 41 Tv 1/11-22, potvrdením o dobe väzby, žiadosťou o odškodnenie, oznámením odporcu zo dňa 4.5.2012, oznámením odporcu zo dňa 5.12.2012, ako aj ostatnými listinami založenými v súdnom spise, z ktorého ustálil nasledovný skutkový stav:

Skutkový stav nebol medzi účastníkmi sporný, pričom nepochybne vyplýval zo zhodných tvrdení účastníkov ako aj z predložených listinných dôkazov. Nebolo teda sporné, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Košice zo dňa 3.9.1958 sp. zn. T 112/58 bol navrhovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu vyhýbania sa služobnej povinnosti podľa §270 ods. 1 písm. b) Trestného zákona č. 86/1950 Sb. a bol za to odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne a k strate vojenskej hodnosti. Uvedeného činu sa mal dopustiť tým, že "pri rozdeľovaní zbraní odoprel prevziať zbraň a zúčastniť sa s ňou vojenského výcviku, pretože mu v tom bránilo jeho svedomie a náboženské presvedčenie Svedka Jehovova".

Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 16.5.1991 sp. zn. 1Rt 8/91 bol podľa §14 ods. 1 písm. f) hore uvedený rozsudok zrušený vo výroku o treste a rovnako tak boli zrušené všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, pokiaľ vzhľadom k zmene, ku ktorej došlo, stratili svoj podklad.

Následným rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 16.5.1991 sp. zn. 1T 58/91 bol navrhovateľ odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca.

Oznámením Ministerstva obrany ČSFR zo dňa 17.7.1992, č.j. Rtr 1759/91 bol navrhovateľ čiastočne odškodnený. V položke náhrada nákladov väzby mu bola priznaná suma 320,-Kčs. V strate na zárobku bol odškodnený sumou 47.417,-Kčs, v nákladoch výkonu trestu v sume 2.756,-Kčs (spolu bol odškodnený v sume 50.502,-Kčs).

Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 29.3.2011 sp. zn. 1Nt 2/2011 boli všetky doposiaľ právoplatné rozhodnutia zrušené a následným uznesením zo dňa 28.7.2011 č.j. 41Tv/1/11-22 bolo trestné stíhanie navrhovateľa zastavené, nakoľko žalovaný skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Dňa 4.10.2011 požiadal navrhovateľ odporcu o dodatočné odškodnenie podľa §23 ods. 1,6 zákona č. 119/1990 Zb. Šesť mesačná lehota pre vybavenie žiadosti mu uplynula dňa 4.4.2012.

Predmetom žaloby je výlučne položka náhrada nákladov väzby. Podľa potvrdenia Väzenskej služby ČR zo dňa 17.5.2011 č.j. VS 19/254/2011-50/všeob/440 bol navrhovateľ vo väzbe od 20.8.1958 do 11.9.1958, t.j. 23 dní (12 dní v auguste 1958 a 11 dní v septembri 1958).

Podľa § 1 ods. 1,2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, účelom zákona je zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali. Činy, ktoré smerovali k uplatneniu práv a slobôd občanov zaručených ústavou a vyhlásených vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv a v nadväzujúcich medzinárodných paktov o občianskych a politických právach, boli česko-slovenskými trestnými zákonmi vyhlásené za trestné v rozpore s medzinárodným právom a medzinárodnému právu odporovalo aj ich trestné stíhanie a trestanie.

Podľa §23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., nárok na odškodnenie zahŕňa najmä:

a) náhradu za stratu na zárobku za každý mesiac za väzbu a výkon trestu odňatia slobody vo výške 2. 500 Kčs, pokiaľ poškodený nepožiada, aby sa mu namiesto tejto náhrady poskytla náhrada za stratu na zárobku počas väzby a výkonu trestu odňatia slobody podľa všeobecných predpisov,

b) náhradu škody na zdraví, ku ktorej došlo v súvislosti s väzbou alebo výkonom trestu odňatia slobody, pokiaľ táto náhrada nepatrí podľa iných predpisov,

c) náhradu trov trestného konania vo výške 200 Kčs, výkonu väzby vo výške 600 Kčs za každý mesiac väzby a výkonu trestu odňatia slobody vo výške 150 Kčs za každý mesiac výkonu trestu, pokiaľ poškodený nepožiada, aby mu bola namiesto týchto náhrad poskytnutá náhrada skutočne zaplatených trov,

d) náhradu zaplatených trov obhajoby v pôvodnom trestnom konaní,

e) náhradu zaplateného peňažného trestu alebo úhrnu vykonaných zrážok z odmeny za prácu pri výkone trestu nápravného opatrenia.

Podľa §23 ods. 4 zákona č. 119/1990 Zb., pre spôsob a rozsah náhrady za stratu na zárobku a náhrady škody na zdraví platia ustanovenia Občianskeho zákonníka;

a) priemerným zárobkom pred poškodením sa rozumie priemerný zárobok v čase pred začatím trestného stíhania,

b) náhrada za stratu na zárobku počas väzby a výkonu trestu odňatia slobody nesmie presiahnuť sumu 30 000 Kčs za 1 rok.

Podľa §23 ods. 5 zákona č. 119/1990 Zb., náhrada nepresahujúca 30 000 Kčs sa vyplatí v hotovosti. Pri náhradách presahujúcich túto sumu sa vyplatí 20% priznanej náhrady, najmenej však 30 000 Kčs v hotovosti; zvyšok v záporných štátnych dlhopisoch splatných najneskôr do piatich rokov.

Podľa §24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., pri uplatňovaní nárokov podľa § 23, 26 a 27 sa postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Podľa §24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb., nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. Počas predchádzajúceho

prerokovania nároku podľa § 9 zákona č. 58/1969 Zb., najviac však šesť mesiacov táto lehota pre uplatnenie nároku neplynie.

Podľa §26 zákona č. 119/1990 Zb., právo žiadať odškodnenie prechádza na dedičov poškodeného, pokiaľ sú nimi deti, manžel, rodičia, a ak ich niet, súrodenci, s výnimkou nárokov, ktoré podľa Občianskeho zákonníka zanikajú smrťou poškodeného.

Podľa §442 ods. 3 Občianskeho zákonníka, škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

Z vyššie citovaných ustanovení a vykonaného dokazovania potom vyplýva, že navrhovateľ je oprávnenou osobou k tomu, aby žiadal od odporcu žalované odškodnenie, teda je v spore aktívne legitimovaným subjektom, tento nárok uplatnil riadne a včas (t.j. v lehote do troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia - §24 ods. 2), pričom mu prináleží nárok na náhradu trov výkonu väzby vo výške 600,-Sk za každý mesiac väzby.

V predmetnom prípade nebol medzi účastníkmi sporný tento nárok, avšak každý z nich k jeho výpočtu pristupoval inak. Kým navrhovateľ zvolil metodiku, podľa ktorej $4,65,-\text{EUR}$ (žalovaná istina) = $600:30 \times 23:30,126-10,62$ (už priznané odškodné 320,-Sk), odporca zvolil metodiku, podľa ktorej $3,51,-\text{EUR}$ (ním priznaná suma) = $600:31 \times 22:30,126 -10,62$ (už priznané odškodné 320,-Sk). Inými slovami, odporca počítal mesiac ako obdobie 31 dní, navrhovateľ ako 30 dní. Navrhovateľ mal za to, že pokiaľ nie je výslovne uvedené inak, má sa mesiac počítať za 30 dní.

Vzhľadom k tomu, že metodika výpočtu odškodného na trovách väzby nepresahujúcej jeden mesiac (čo bol daný prípad) nie je nikde upravená (zákona hovorí o odškodnení za mesiac, nie za kratšiu dobu), súd v záujme spravodlivosti zvolil metodiku podľa dní tohto ktorého mesiaca, a za dni väzby počas mesiaca august použil 31 dní a za dni väzby počas mesiaca september použil 30 dní.

Ako už bolo uvedené z potvrdenia o trvaní väzby vyplynulo, že táto trvala od 20.8.1958 do 11.9.1958, t.j. trvala 23 dní a nie 22 dní ako nesprávne tvrdil odporca.

Podľa výpočtu zvoleného súdom, (keďže august 1958 mal 31 dní a september 1958 mal 30 dní), 12 dní väzby pripadlo na mesiac august 1958 a 11 dní na mesiac september 1958.

Odškodné za mesiac august 1958 potom predstavuje: $600:31 \times 12 = 232,26,-\text{Sk} / 7,71,-\text{EUR}$

Odškodné za mesiac september 1958 potom predstavuje: $600:30 \times 11 = 220,-\text{Sk} / 7,30,-\text{EUR}$

Spolu odškodné za mesiace august, september 1958: $15,01,-\text{EUR}$

Od tejto sumy súd odpočítal už priznané odškodné $10,62,-\text{EUR}$ (320 Sk), t.j. $15,01,-\text{EUR} - 10,62,-\text{EUR} = 4,39,-\text{EUR}$ (túto sumu mal odporca navrhovateľovi doplatiť ako odškodné za náklady väzby).

Pre úplnosť súd uvádza, že navrhovateľ pri výpočte odškodného vychádzal z počtu dní za mesiac (paušálne 30 dní = mesiac), odporca pri výpočte vychádzal z počtu dní na mesiac (paušálne 31 dní = mesiac, pričom nesprávne počítal len 22 dní väzby) a súd rozdelil dni väzby podľa mesiacov samostatne tak, že za mesiac august 1958 bol navrhovateľ 12 dní vo väzbe, preto súd v tejto časti vychádzal z počtu dní za mesiac (31, nakoľko august má 31 dní) a za mesiac september 1958 bol navrhovateľ vo väzbe 11 dní, preto súd v tejto časti vychádzal z počtu dní za mesiac (30, nakoľko september má 30 dní). Súd teda (vzhľadom na rozdielny prístup účastníkov k výpočtu odškodnenia ako aj vzhľadom na absenciu právnej úpravy v tomto smere) použil najspravodlivejší výpočet.

Vzhľadom na uvedené (po odpočítaní už priznanej sumy odškodnenia) bol odporca povinný zaplatiť navrhovateľovi na náhrade nákladov väzby sumu $4,39,-\text{EUR}$. Odporca však navrhovateľovi vyplatil len istinu v sume $3,51,-\text{EUR}$ dňa 18.7.2012. Rozdiel medzi vyplateným odškodnením ($3,51,-\text{EUR}$) a oprávnenou výškou odškodného ($4,39,-\text{EUR}$) potom predstavuje sumu $0,88,-\text{EUR}$. Túto sumu na istine súd navrhovateľovi priznal týmto rozsudkom. Vo zvyšnej časti žalovanej istiny ($4,65,-\text{EUR} - 4,39,-\text{EUR} = 0,26,-\text{EUR}$ resp. $1,14,-\text{EUR}$ (t.j. žalovaná istina po čiastočnom späťvzatí v sume $3,51,-\text{EUR}$) - $0,88,-\text{EUR}$ (istina na ktorú mal navrhovateľ nárok) = $0,26,-\text{EUR}$) ako aj príslušenstva z tejto istiny, súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ ide o žalované príslušenstvo k istine vo výške $0,88,-\text{EUR}$, ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. (ktorý sa tu subsidiárne používa - §24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb.) splatnosť pohľadávky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím neustanovujú, a preto sa má použiť právna úprava splatnosti pohľadávok podľa § 563 Občianskeho zákonníka (ktorá sa týka všetkých pohľadávok na náhradu škody). Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka ustanovuje: "Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal". Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka sa teda týka aj tejto veci, takže odporca sa dostal do omeškania so splnením nároku na náhradu škody dňa 5.4.2012 (prvý deň po dni, keď uplynula odporcovi 6 mesačná zákonná lehota na dobrovoľné splnenie si povinnosti po tom, čo ho navrhovateľ k tomu vyzval žiadosťou zo dňa 4.10.2011, doručenou odporcovi dňa 4.10.2011, táto uplynula dňom 4.4.2012). Vzhľadom na uvedené súd priznal

navrhovateľke okrem škody vo výške 0,88,-EUR aj úroky z omeškania z tejto sumy vo výške 9 % p.a. (výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB k prvému dňu omeškania - §517 ods. 2 OZ a §3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Zb.) od 5.4.2012 až do zaplatenia.

Pokiaľ ide o príslušenstvo k istine vo výške 3,51,-EUR (tú ktorú odporca dobrovoľne navrhovateľovi vyplatil), tu priznal súd úroky z omeškania od 5.4.2012 (viď výklad vyššie pokiaľ ide o prvý deň omeškania ako aj výšku úroku) do 18.7.2012 (t.j. do dňa kedy bola táto istina navrhovateľovi vyplatená).

Ako už bolo uvedené vyššie, odporca vo svojom písomnom vyjadrení k žalobnému návrhu okrem iného uviedol, že navrhovateľovi bolo poskytnuté aj plnenie ako náhrada nákladov trestu odňatia slobody podľa ust. §23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 99,10,-EUR. V rámci uvedeného plnenia však odporca nedopatrením pri priznaní tejto náhrady neodpočítal plnenie, ktoré bolo navrhovateľovi poskytnuté vo výške 2.765,-Kčs, t.j. 91,78,-EUR (viď oznámenie Rtr 1759/91, č.l. 3 spisu). Preto preplatok, ktorý bol navrhovateľovi poskytnutý vo výške 91,78,-EUR, odporca považuje za úhradu úrokov z omeškania zo sumy 156,75,-EUR, ktorá predstavuje celkové doplatenie odškodnenia navrhovateľa podľa zákona č. 119/1990 Zb. Čo sa týka navrhovateľom požadovaných úrokov z omeškania na podklade ustanovenia §517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb, tieto predstavujú sumu od 5.4.2011 do 18.7.2012 sumu vo výške 0,40 centov zo sumy 3,51,-EUR. Na základe vyššie uvedených skutočností mal odporca za to, že odpadol dôvod tohto súdneho sporu.

Inými slovami, odporca mal za to, že tým, že vyplatil navrhovateľovi omylom odškodné za náhradu nákladov trestu odňatia slobody (hoci tento nárok nebol predmetom tohto sporu) v sume 91,78,-EUR (tým, že táto suma bola navrhovateľovi vyplatená ešte v roku 1992 - viď č.l. 3 a odporca ju zabudol odpočítavať pri priznávaní nárokov na základe žiadosti z roku 2011) vzniklo v tejto výške navrhovateľovi bezdôvodné obohatenie a preto si v podstate "započítava" túto sumu na príslušenstvo nárokované navrhovateľom v tejto žalobe (viď...čím odpadol predmet tohto sporu"..).

Na uvedené možno usudzovať aj z obsahu oznámenia odporcu zo dňa 5.12.2012 (viď č. I. 35 spisu) v ktorom sám odporca uvádza, že: "...na strane navrhovateľa tak došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, pričom toto bezdôvodné obohatenie si odporca bude uplatňovať v niektorom zo súdnych konaní, ktoré navrhovateľ vedie voči odporcovi titulom neposkytnutia odškodnenia podľa zákona č. 119/1990 Zb....".

Súd sa však z vyššie uvedeným tvrdením odporcu (pokiaľ ide o započítanie vzájomných pohľadávok) nestotožnil a tento argument neuznal, nakoľko síce mal za to, že tu došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane navrhovateľa, avšak zároveň mal súd za to, že tu nedošlo a zatiaľ ani nemohlo dôjsť k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi účastníkmi. V prvom rade súd poukazuje na to, že odporca doposiaľ neurobil v tomto smere započítací prejav, a to ani vo forme tzv. kompenzačnej námietky alebo vzájomného návrhu podľa §97, 98 OSP. Samotné oznámenie tejto skutočnosti (či už v písomnom vyjadrení k žalobe, alebo v oznámení zo dňa 5.12.2012) súd nepovažoval ani za vzájomný návrh, ani za kompenzačnú námietku, a ani za výzvu na vrátenie tejto sumy. V druhom rade, tak ako bolo uvedené vyššie, pohľadávka odporcu je pohľadávkou z bezdôvodného obohatenia, pričom jej splatnosť sa spravuje ustanovením §563 Občianskeho zákonníka, t.j. stane sa splatnou prvého dňa po tom, čo odporca vyzve navrhovateľa, aby mu túto neprávom vyplatenú sumu vrátil. K uvedenému však doposiaľ zo strany odporcu nedošlo (odporca nepredložil v konaní žiadnu výzvu s takýmto obsahom). Podľa §581 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka, proti splatnej pohľadávke nemožno započítavať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná. Súd mal za to, že odporcova pohľadávka na vydanie bezdôvodného obohatenia v čase vyhlásenia rozsudku ešte nebola splatná, nakoľko odporca nepreukázal, že by navrhovateľa vyzval na jej zaplatenie a tento tak dobrovoľne neurobil. Keďže započítanie nesplatnej pohľadávky voči pohľadávkou splatnej nie je možné, súd neuznal vyššie prezentovanú argumentáciu odporcu. Súd poznamenáva, že k zániku pohľadávok ich započítaním dôjde až potom, čo bol jednak urobený započítací prejav niektorej zo strán a zároveň k zániku vzájomných pohľadávok dochádza spätne dňom, keď sa vzájomné pohľadávky stretli (t.j. dňom kedy nastala splatnosť poslednej z nich). V posudzovanom prípade sa však vzájomné pohľadávky účastníkov nemohli stretnúť (a tým nemohla zaniknúť žalovaná pohľadávka navrhovateľa predstavujúca žalované príslušenstvo), nakoľko pohľadávka odporcu na vydanie bezdôvodného obohatenia sa ešte (minimálne v čase vyhlásenia rozsudku) nestala splatnou. Vzhľadom na uvedené sa súd nestotožnil s argumentáciou odporcu, že odpadol predmet sporu (pokiaľ ide o žalované príslušenstvo) len preto, že tento má voči navrhovateľovi pohľadávku (doposiaľ nesplatnú) na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aj preto súd navrhovateľovi priznal žalované príslušenstvo tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

O trovách konania v zastavenej časti konania (o zaplatenie istiny 3,51,-EUR) súd rozhodol podľa § 150 ods. 2 O.s.p. v zmysle ktorého, ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávkou,

môže ich súd nepriznať alebo znížiť. Hoci by navrhovateľovi za iných okolností v tejto časti konania vznikol nárok na náhradu trov podľa § 146 ods. 2 OSP (zastavenie konania v tejto časti procesne zaviniť odporca), súd mu ich náhradu nepriznal s poukazom na §150 ods. 2 OSP.

Navrhovateľ si vo svojom návrhu na začatie konania uplatnil náhradu trov konania predstavujúcich trovy právneho zastúpenia vo výške 48,46 EUR. Súd však poukazuje na skutočnosť, že ide o drobný spor (§ 200ea ods. 1 O.s.p) a vyčíslené trovy konania sú viac ako desaťnásobne vyššie ako žalovaná istina, pričom súdu je z úradnej činnosti známe, že navrhovateľ si uplatnil na tunajšom súde aj ostatné čiastkové nároky, ktoré mu titulom náhrady škody vznikli vydaním toho istého nezákonného súdneho rozhodnutia. Vzhľadom k tomu, že všetky tieto nároky mohli byť predmetom jedného konania, čo by bolo v súlade so zásadou hospodárnosti konania, pričom takéto samostatné uplatňovanie jednotlivých nárokov vedie súd k záveru, že jeho účelom je práve navýšenie trov právneho zastúpenia, konajúci súd s poukazom na citované ust. § 150 ods. 2 O.s.p. navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal. Z vyššie uvedeného súd ustálil, že priznanie žiadaných trov právneho zastúpenia navrhovateľovi v tomto konaní by bolo vzhľadom na výšku žalovanej sumy - 4,65 EUR / tohto v časti zastavenia len suma 3,51,- EUR/, značne neprimerané, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách konania vo veci samej (po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania v časti žalovanej istiny 3,51,-EUR, zostalo predmetom sporu už len zaplatenie istiny vo výške 1,14,-EUR s príslušenstvom a príslušenstvo z istiny 3,51,-EUR) súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v zmysle ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Súd rozhodol o nepriznaní trov žiadnemu účastníkovi konania, nakoľko vo veci samej (1,14,-EUR s prísl.) bol navrhovateľ úspešný len v časti istiny 0,88,-EUR s prísl. a neúspešný v časti istiny 0,26,-EUR s prísl. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ mal v tejto časti konania vo veci len úspech čiastočný, uvedené umožnilo súdu právo nepriznať trovy ani jednému z účastníkov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia na Okresnom súde Bratislava I v Bratislave. Z odvolania má byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

Zároveň v ňom treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis